

Asta Ikonen

KETTUKUJA
VAARASSA

Kettukuja 3

Kettukuja vaarassa

Asta Ikonen

Kettukuja vaarassa

Saga Egmont

Kettukuja vaarassa

Cover image: Shutterstock & Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 2004, 2026 Asta Ikonen ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727350394

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1

Mä tulin sinä maanantaina myöhään kotiin koulusta todella pahalla tuulella.

Kaikki oli sinä päivänä mennyt alun alkaenkin totaalisesti pieleen. Aamulla kännykkä ei ollut herättänyt mua, ja hissankirja oli mystisellä tavalla kadonnut repusta yön aikana. Koulupäivä oli ollut loputtoman pitkä, kahdet kokeet joihin mä en ollut valmistautunut ollenkaan, kaksoistunti kuvista ja vielä suunnistusta, jota mä inhoan sydämeni pohjasta. Se on aivan käsittämätöntä touhua: pienestä, muovilla päällystetystä kartanläpyskästä pitää pystyä paikallistamaan itsensä ja tunnistamaan jotkut mäennypylät ja kukkulat. Me oltiin Maijun kanssa pari ja eksyttiin ihan totaalisesti jorpakkoon. Maijun saapaskin juuttui suonsilmäkkeeseen, multa katosi kompassi ja me tultiin koululle puolitoista tuntia sen jälkeen, kun kaikki muut olivat jo lähteneet kotiin. Ope huusi kuin pasuuna. Ihan sen oma syy, mitäs laittoi meille niin vaikeat rastit. Sen olisi pitänyt vanhasta kokemuksesta tietää, että Maiju, mä, kartta ja kompassi ollaan ihan mahdoton yhtälö.

Lisäksi mulla oli alkamassa aivan kauhea, tykyttävä päänsärky. Se oli kai sitä migreeniä. Nykyään mulla koskee päähän harva se kuukausi. Mulla oli kyllä siihen lääkettä kotona, mutta siinäpä se jutun juuri olikin! Lääke oli kotona ja mä koulussa.

Samikin oli taas tapansa mukaan käyttäytynyt kuin ääliö. Yksi rinnakkaisluokkalainen huipputyylissä Merite on pihkassa siihen ja piirittää sitä sinnikkäästi, vaikka hyvin tietää mun olemassaolostani. Samin olisi pitänyt mun mielestäni torjua Meriten lähentely-yritykset huomattavasti tarmokkaammin, mutta jätkän naama vaan loistaa. Kai se tuntuu mukavalta, kun tyttöjä on tarjolla useampiakin yhtä aikaa. Merite muutti meidän kouluun jostakin Helsingin hienostokoulusta viime lukukauden alussa ja rupesi heti liehittelemään Samia. Sillä on selvästi hyvä maku. Se pukeutuukin kuin joku popstara.

Mä halusin vain päästä ottamaan lääkkeen, kuoriutua sateen kastelemista vaatteistani ja heittäytyä omalle ihanalle sängylleni tuijottamaan jotakin ala-arvoista saippuasarjaa. Mutta se jäi vain unelmaksi, sillä kotona oli kauhea hässäkkä. Koko porukka istui olohuoneen sohvalla ja tuoleilla paasaamassa kovalla äänellä. Siellä mellastivat mun isäpuoleni Rami ja äiti sekä Ramin työt Essi ja Mira ja mun siskoni Katja ja Kirsi, sekä tietysti Noora-vauva, joka tosin ei juuri sillä hetkellä mellastanut.

– Hyvä että tulit, Kaisu! Me yritettiin soittaa sulle, mutta sä olit taas unohtanut kännykän kotiin, Essi huusi ja veti mut käsivarresta viereensä istumaan. – Arvaa mitä kamalaa, äiti saa kertoa!

– No en tosiaan osaa arvata, mä mutisin vihaisena, sillä ohimossa tykytti epämiellyttävästi. Aina meillä hössötettiin. Ehkä jokin mun eläinlääkäriäitini hoidokeista oli tällä kertaa karannut ja piiloutunut taloon. Esimerkiksi myrkyllinen tarantula! Tai Ra-

min käärme oli saanut kuusikymmentä poikasta. Ihan selkäpiitä karmi ja oli pakko kurkistaa tuolin taakse.

– Se on ihan hirveä asia, äiti huudahti ja ravasi edestakaisin niin kuin sillä on tapana, jos se on tyrmistynyt tai kiihtynyt. – Kettukujan varrella olevat talot puretaan. Sen typerän lentokenttähankkeen vuoksi!

– Hetkinen, minkä lentokentän? Ja puretaanko meidänkin talo? mä huudahdin ja aloin pikkuhiljaa tajuta, miten merkittävästä asiasta oli kysymys. Tämä talo on ollut meidän koti jo useita vuosia, mun pikkusiskoni Noora on syntynyt täällä ja kaikki mun rakkaimmat muistoni liittyvät aikaan, jolloin me on asuttu Kettukujalla. Äidillä on eläinlääkärin vastaanotto talon päädyssä – minne sekkin sitten joutuisi?

– Tässä on siitä lehtileike, Katja sanoi ja ojensi mulle Paikallisuutiset. Siinä oli aukeaman kokoinen juttu Malmin lentokentän siirtämisestä Kettukujan takana olevalle peltoalueelle, kartat ja kaikki. Purettaviksi suunnitellut talot oli merkitty rasteilla. Niiden paikalle tulisi jotain huoltorakennuksia. Valokuvassa kaupunginjohtaja Se ja Se puristi tyytyväisenä kunnanvaltuutettu Sen ja Sen kättä. Lentokentän siirtäminen toisi alueelle julkisuutta ja tehokkaita asumisneliöitä sekä uusia työpaikkoja. Mutta kukaan ei ajatellut meitä entisiä asukkaita.

– Eikö tälle voi tehdä enää mitään? Miksei meidän mielipidettä kysytä? mä ihmettelin.

– Koskas nyt kansan ääntä kuunneltaisiin! Meillä lähiseudun asukkailla on kokous koulun ruokalassa huomisolena, äiti selitti. – Emme me taistelutta luovu. Onneksi Kettukujalla asuu tarmokasta porukkaa, kaksi lakimiestäkin ja yksi kunnallispoliitikko. Me aiomme tehdä aloitteen, sillä Kettukujasta me emme niin vain luovu. Ja menisi siinä osa Oravakujankin taloista.

– Mä kyllä epäilen, ettei niin pieni joukko ihmisiä pysty vaikuttamaan asiaan, Rami totesi rauhalliseen tyyliinsä.

Äiti pomppasi pystyyn ja alkoi taas ravata tuohtuneena ympäri huonetta. – Tuolla asenteella ei ainakaan mitään saavuteta! Me taistelemme viimeiseen asti, sillä sen kyllä arvaa, millä hinnalla kaupunki lunastaa meidän talon. Pilkkahintaa ne tarjoavat, kyllä niiden metkut tiedetään! Me aiotaan vedota alueen runsaaseen lintukantaan, ja me pyritään osoittamaan jokin vaihtoehtoinen sijoituspaikka sille kentälle. Onhan noita peltoja Suomi pullollaan!

Mä en jaksanut enää kuunnella äidin palopuhetta, joten mä pakenin yläkertaan, sillä migreeni muistutti tuskallisesti olemassaolostaan. Juuri nyt mä en jaksanut ajatella mitään muuta. Mä viskasin repun huoneeni nurkkaan ja etsin lääkepullon yöpöydän laatikosta. Eihän sitä sieltä löytynyt. Äiti oli laittanut sen kirjahyllyn päälle, ettei Noora saisi putelia käsiinsä. Se kun penkoo aina kaikki paikat. Sumutetta sieraimiin kaksi suihkausta ja vuoteelle makaamaan. Pian alkoi onneksi jo helpottaa.

2

Mä olin varmasti nukahtanut hetkeksi, sillä mä havahduin äkkiä siihen, että talossa oli ihan hiljaista. Se on niin poikkeava olotila meidän perheessä, että joko oli keskiyö tai sitten muu perhe oli jo paennut purkutraktoreiden tieltä. Pää tuntui taas mukavan kevyeltä.

Mä aloin ajatella kuulemaani uutista ja kaikkea, mitä se merkitsisi mulle. Me jouduttaisiin muuttamaan johonkin surkeaan läävään tai sitten kerrostalokaksioon. Sehän nyt ei ollenkaan käy laatuun tämän ihmis- ja eläinmäärän kanssa! Meitä on kaiken kaikkiaan seitsemän henkeä: Rami, äiti, minä, Kirsi, Essi, Mira ja Noora. Mun vanhin siskoni Katjahan asuu onnekseen jo muualla sulhasensa kanssa. Meillä on ihmisten lisäksi kolme isohkoa koiraa ja kissa sekä vaihteleva lauma jyrsiöitä, puhumattakaan Ramin käärmeestä.

Ei, muuttaminen olisi mahdotonta. Meidän on pakko saada jäädä taloomme. Miksi se tyhmä kenttä pitää siirtää juuri tälle paikalle eikä sata metriä kauemmaksi! Tai miksei se voi jäädä

Malmille, missä se on sijainnut puoli vuosikymmentä! Mä en uskaltanut edes kuvitella, miten meidän talo murskattaisiin jollain kauhealla muurinsärkijällä. Kaikki menisi, pihakoivu ja äidin kasvima, josta ei ole ikinä saatu satoa, ja Katjan istuttama omenapuu. Siihen tuli yksi ainoa omena viime syksynä. Valkea kuulas. Me ihailtiin sitä ylpeinä ikkunasta eikä raaskittu poimia sitä. Lopulta röyhkeä varis ehti ensiksi ja vei valkean kuulaan menneskseen.

Mitähän Sami tästä tuumaisi? Sehän asuu Oravakujalla ja voi hyvinkin jäädä kodittomaksi, jos hanke toteutuu. Puhumattakaan Maijusta. Niiden talo on ihan meidän lähellä Kettukujan alkupäässä. Sekin kuuluu purettavien joukkoon.

Ehkäpä äidin agiteeraama kansalaisjoukko saa päättäjille taotuksi järkeä päähän. Vielä ei ehkä ole liian myöhäistä. Lehdissä on kirjoitettu jo monen vuoden ajan, miten Malmin lentokentän siirtämisestä kiistellään puolesta ja vastaan. Alue halutaan saada tehokkaan rakentamisen piiriin, koska pääkaupungissa on pulaa tonttimaasta. Aikaisemmin asia ei ole koskettanut mua ollenkaan.

Mä yritin soittaa ensin Maijulle, mutta se oli taas sulkenut kännykkänsä illaksi. Omituinen tapa, mutta senhän ei tarvitsekaan odotella soittoa sulhasehdokkailta. Niitä kun ei yksinkertaisesti ole. Maiju ihastui ennen vanhaan kehen sattuu ja vaihtoi tunteittensa kohdetta harva se kuukausi, mutta petyttyään pari kertaa se oli ryhtynyt vannoutuneeksi vanhaksipiiaksi.

Sami sentään vastasi lopulta. Se ei ollut kuullutkaan lentokenttäasiasta ja kuittasi koko jutun tuhahtamalla, että kentän siirtäminen kestäisi kymmenisen vuotta. – Silloin me ollaan jo muutettu pois täältä, eikä se kuulu enää meille. Ota iisisti, ne keksii kyllä tärkeämpää rakentamista ja hautaa koko suunnitelman jonnekin mappeihinsa.

SUURIA MUUTOKSIA JA TUNTEIDEN VUORISTORATAA

Kettukujalla kuohuu, kun lähistölle suunnitellun pienlentokentän alta ollaan raivaamassa taloja – Kaisun koti ja äidin eläinklinikka mukaan lukien. Myllerrystä riittää ihmissuhderintamallaakin. Sami vastailee hädin tuskin tekstareihin, eikä Kaisu tiedä, onko suhteella enää toivoa. Toisaalta lähipizzeriassa Kaisu tapaa kiinnostavan pojan, jota hän ei pian saa mielestään...

Asta Ikonen (s. 1956) tunnetaan vauhdikkaita käänteitä ja kaikenkarvaisia eläimiä vilisevistä nuortenkirjoistaan. *Kettukuja vaarassa* on hurmaavan Kettukuja-sarjan kolmas osa.